

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึก ผ่านการออกแบบเนื้อหาบทเรียน

The Study of Learning Achievement of Acting Techniques on Insights
by using a Design of Lessons

สุธิดา สิงหาราช. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

Sutida Singharach. College of Communication Arts, Suan Sunandha Rajabhat University.

Email : Sutida.si@ssru.ac.th

Received: 12 November 2021 ; Revised: 2 March 2022 ; Accepted: 26 October 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. พัฒนารูปแบบการสอนและเสริมความแข็งแกร่งให้กับการสอนในปัจจุบันและอนาคต 2. เพื่อสร้างสรรค์และเสนอผลงานของนักศึกษาในผลงานการแสดงชั้นสุดท้ายตอนปลายภาคการศึกษา และสนับสนุนให้นักศึกษานำความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกไปใช้สร้างสรรค์งานอื่น ๆ ในอนาคตต่อไป ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษาปริญญาตรี สาขาศิลปะภาพยนตร์ แขนงการสร้างภาพยนตร์ (หลักสูตรนานาชาติ) วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีรายชื่อลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) ภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือการออกแบบบทเรียนเพื่อใช้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มประชากรสามารถนำความรู้ด้านการแสดงที่ได้เรียนรู้จากเทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกไปใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตั้งแต่การฝึกซ้อมการแสดงร่วมกันในชั้นเรียน ตลอดจนการนำเทคนิคการแสดงไปต่อยอดทำกิจกรรมการแสดงต่าง ๆ นอกห้องเรียนได้อย่างมั่นใจ

2. กลุ่มประชากรมีพัฒนาการด้านการแสดงที่ดีเยี่ยม มีความชัดเจนในการสื่อสารการแสดงมากขึ้นตลอดจนสามารถใช้ทักษะการแสดงถ่ายทอดบทบาทการแสดงต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์อีกด้วย

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, เทคนิคการแสดง, การออกแบบเนื้อหาบทเรียน

Abstract

This research was aimed to 1. develop and strengthen the teaching methods, and 2. create and present the student's performance in the final semester and support their use of the in-depth acting techniques for other creativities. The sample group was four undergraduate students of Film Arts Program, Filmmaking (International Program), College of Communication Arts, Suan Sunandha Rajabhat University, who have enrolled in PAM3402 Advanced Performing Arts course in Semester 2 / Academic Year 2020. The data was gathered by using the lesson content design for a study of learning achievement of in-depth acting techniques.

The findings revealed that;

1.The sample group can apply the knowledge of in-depth acting techniques for their rehearsal in the classroom and their acting development in the future.

2.The sample group showed excellent development in obvious communication and fully performing skills

Keywords: Learning Achievement, Acting Techniques, Lesson Content Design

บทนำ

ความรู้ด้านการแสดงถือเป็นความรู้เชิงปฏิบัติ ที่ผู้เรียนควรได้โอกาสในการฝึกฝนและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง โดยกระบวนการเรียนรู้ด้านการแสดงนั้น มักมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ในรูปแบบต่างๆที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารด้วยวาจา การสื่อสารผ่านท่าทาง หรือการกระทำต่างๆ การสื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกผ่านสีหน้าและแววตา หรือแม้กระทั่งความเจียบของมนุษย์ก็สามารถสื่อสารความหมายได้เช่นกัน ดังนั้น ความรู้ด้านการแสดงจึงมีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ในทุกมิติ ผู้ที่จะสามารถเข้าถึงแก่นของการแสดงได้นั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาความหลากหลายของมนุษย์ให้มาก เพื่อจะสามารถเข้าใจมนุษย์เห็นธรรมชาติของมนุษย์ เพื่อเรียนรู้จิตใจของมนุษย์ และจำเป็นต้องเข้าใจความแตกต่างของมนุษย์เป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน เมื่อนักแสดงสามารถเข้าใจความเป็นมนุษย์ ก็จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกภายใต้บทบาทต่างๆออกมาได้อย่างธรรมชาติโดยไม่ต้องพยายาม สอดคล้องกับ นพมาศ ศิริกายะ (2525 หน้า 190) ที่กล่าวว่า การแสดง คือ การไม่พยายามแสดงอะไร แต่เน้นที่การกระทำ (Acting is doing) เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่นักแสดงพยายามจะแสดงอะไรออกมา สิ่งปรากฏมักกลายเป็นความพยายามของนักแสดงที่จะแสดงมากเกินไปเสียเกินความจริง หรือความน่าเชื่อถือของตัวละครที่กระทำบนเวทีกลายเป็นการแสดงที่มากเกินไป (แปลว่าไม่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง) หรือการเสแสร้งแก่งัดทำเรามากได้ยัคนพูดอยู่บ่อยๆว่า “การแสดงที่ดีที่สุด คือ การแสดงที่น้อยที่สุด” ซึ่งหมายถึงว่า การแสดงที่ดีที่สุด “พอเหมาะพอเจาะ” จนกระทั่งเหมือนไม่ใช่การแสดงเลย จึงมักมีการละครและครูสอนการแสดงหลายคนให้คำนิยามของการแสดงว่า เป็นการกระทำและให้นักแสดงค้นหาเป้าหมายของตัวละคร หรือความต้องการของตัวละคร (Objective) เพื่อให้สนใจที่จะกระทำตามความต้องการของตัวละครมากกว่าความพยายามที่จะแสดงอะไร

ดังนั้น การถ่ายทอดความรู้ด้านการแสดงจึงควรส่งเสริมผู้เรียนให้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนจากสถานการณ์จำลองที่มีความหลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาตัวละครภายใต้บทบาทที่หลากหลายตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2550 หน้า 358) ที่กล่าวว่า วิชสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่นหรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

ความรู้ด้านการแสดง สามารถส่งเสริมทักษะมากมายให้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะทักษะด้านการสื่อสาร และทักษะชีวิต เพราะความรู้ด้านการแสดงไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตัวเองและผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังสอนให้เข้าใจโลกมนุษย์ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้และยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ความเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ของสิ่งมีชีวิตบนโลกนี้ได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ การแสดงยังสามารถ เป็นภาพสะท้อนสังคมและเป็นเสียงของคนในสังคมได้เช่นกัน เพราะการแสดงสามารถเป็นตัวแทนของ ความคิด อุดมการณ์ และทัศนคติได้ จึงถือว่าการแสดงนั้นเป็นการสื่อสารที่มีพลังมหาศาล ที่สามารถโน้มน้าวผู้ชม กระตุ้นเตือนผู้ชม มอบประสบการณ์และแง่คิดให้แก่ผู้ชม ตลอดจนการสนับสนุนและต่อต้านสังคมได้ เป็นต้น ดังนั้น ในฐานะนักแสดงที่เป็นผู้ถ่ายทอดบทบาทภายใต้เรื่องราวต่างๆ จำเป็นต้องมีความเข้าใจในบทบาท และ มีความเข้าใจในเนื้อหาที่จะสื่อสารต่อสาธารณะอย่างลึกซึ้ง จึงจะสามารถสื่อสารที่ต้องการจะสื่อถึงผู้ชม ได้อย่างครบถ้วน

ดังนั้น การออกแบบบทเรียนที่มีเนื้อหาและเทคนิควิธีการที่เจาะลึก จึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะช่วยให้ผู้เรียน สามารถนำเทคนิคต่างๆ ไปใช้ในการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมในการเป็นผู้สื่อสารที่ดีในฐานะ นักแสดงได้อย่างแท้จริง ตลอดจนสามารถนำความรู้ด้านการแสดงไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในโอกาสต่างๆ ได้ในอนาคต

จากที่มาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดง แบบเจาะลึก ผ่านการออกแบบเนื้อหาบทเรียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้ลงทะเบียนในรายวิชาการ แสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) ขึ้น เพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีโอกาส ได้เรียนรู้เทคนิคการแสดงที่มีความละเอียด ครบถ้วนด้วยเนื้อหาที่เจาะลึก และเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนให้มี ความน่าสนใจและหลากหลายขึ้นในเวลาเดียวกัน

การวิจัยนี้ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับผลประโยชน์ทางการได้ฝึกเทคนิคการ แสดงชั้นสูงแบบเจาะลึกเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ด้วย เช่น การใช้ความคิดสร้างสรรค์ การสื่อสารทางวาจา การฝึกวินัย ฝึกจัดการกับปัญหา และการพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่นักศึกษาจะสามารถนำไปใช้ได้ในอนาคต สำหรับผลการวิจัยนอกเหนือจะก่อให้เกิด ประโยชน์จากการได้เป็นแนวทางสำหรับการสร้างสรรค์และออกแบบบทเรียนแบบเจาะลึกสำหรับรายวิชาอื่นๆ แล้ว ยังสามารถนำไปปรับปรุง ประยุกต์ใช้ในการออกแบบบทเรียนเชิงปฏิบัติในรายวิชาต่างๆ ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการแสดงชั้นสูง จากการพัฒนารูปแบบการสอนการแสดงแบบเจาะลึกเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับการสอนในปัจจุบันและอนาคต
2. เพื่อสร้างสรรค์และเสนอผลงานของนักศึกษาในผลงานการแสดงชั้นสุดท้ายตอนปลายภาคการศึกษา และ สนับสนุนให้นักศึกษานำความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกไปใช้สร้างสรรค์ งานอื่น ๆ ในอนาคตต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการศึกษา :

เนื้อหาที่สำคัญจะมุ่งเน้นศึกษาพัฒนาการด้านการแสดงของกลุ่มประชากรผ่านกระบวนการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกของนักศึกษา โดยการศึกษาจะรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) จำนวน 4 คน ด้วยวิธีการทดสอบความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคนิคการแสดงภายใต้สถานการณ์การแสดงต่างๆ ในชั้นเรียน รวมถึงการร่วมกิจกรรมฝึกฝนทักษะการแสดงกับบุคคลภายนอก หลังจากนั้นจะวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการแสดงของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสอบปฏิบัติ และสอบข้อเขียน ผ่านการประเมินด้วยเกณฑ์การวัดผลดังนี้

กิจกรรม	คะแนน
1. วินัย และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน - การเข้าชั้นเรียน (การตรงต่อเวลา) - ความกระตือรือร้น - การแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน	10
2. แบบฝึกปฏิบัติ - ความเข้าใจในบทเรียนและการใช้งาน - กระบวนการคิด และวิธีการทำงาน - สมาธิและความคิดสร้างสรรค์	30
กิจกรรม	คะแนน
3. ผลงาน (สอบ) - ความสมบูรณ์ของเนื้อหา (ตรงกลุ่มเป้าหมาย) - ความน่าสนใจ - ความน่าติดตาม - ความกระชับ - สาระความรู้ที่ส่งถึงผู้ชม (ผู้รับสาร)	60

ใช้ระยะเวลาในการวัดและประเมินผล 3 เดือน ตั้งแต่วันที่ 7 เดือนมกราคม พ.ศ. 2564 - วันที่ 7 เดือนเมษายน พ.ศ. 2564
แหล่งข้อมูล : กลุ่มประชากรในงานวิจัยนี้ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) จำนวน 4 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.สามารถพัฒนาความสามารถทางด้านการแสดงให้นักศึกษาในรายวิชาการแสดง
- 2.สามารถนำผลกรวิจัยไปใช้เป็นต้นแบบสำหรับการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาในรายวิชาอื่นๆได้
- 3.สามารถสร้างความแข็งแกร่งของบทเรียนการแสดงเพื่อนำไปใช้พัฒนานักศึกษาในรุ่นต่อไป
- 4.สามารถนำบทเรียนที่ออกแบบขึ้นไปใช้กับนักแสดงที่ต้องการพัฒนาทักษะการแสดงแบบเจาะลึกเพื่อใช้ประกอบวิชาชีพของตนเอง

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกผ่านการออกแบบเนื้อหาบทเรียนผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีรวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประกอบในการศึกษาดังนี้ คือ 1. แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของบทละคร 2. แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ 3. ทฤษฎีด้านการแสดง 4. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ยังประกอบไปด้วยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมแนวคิดทั้ง 4 ประการ ดังกล่าวให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

แหล่งข้อมูล

ประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในงานวิจัยนี้ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) จำนวน 4 คน ประกอบไปด้วย 1. นายธีรยุทธ วาราช 2. นางสาวกิตติมา เกตุแก้ว 3. นางสาวเบญญาภา ขุนทอง 4. นางสาวศรสรณ์ ปริชาวุฒิมงคล เนื่องจากนักศึกษาทั้งหมดจากรายวิชาดังกล่าวมีความเหมาะสมทั้งในเรื่องของความรู้ด้านพื้นฐานการแสดง และมีความพร้อมด้านร่างกาย จิตใจ ความสามารถทางการเรียนรู้ และ เวลา ผู้วิจัยจึงเลือกนักศึกษาในรายวิชาดังกล่าวเป็นกลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกและทดสอบความสามารถด้านการแสดงด้วยสถานการณ์การแสดงต่างๆในชั้นเรียน อีกทั้งผู้วิจัยจะมีการจัดห้องเรียนพิเศษขึ้นเพื่อให้นักศึกษาทั้ง 4 คน ได้มีโอกาสเข้าร่วมฝึกทักษะการแสดงกับบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย ที่เป็นทั้งบุคคลที่สนใจเรียนรู้ทักษะการแสดง นักแสดงมืออาชีพ และนักแสดงอิสระ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1. ออกแบบบทเรียนที่จะให้นำมาสอนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึก
 2. การจัดตารางการสอนและการฝึกการแสดงนอกสถานที่กับบุคคลภายนอก
 3. การสอบวัดผลความรู้และความเข้าใจด้านทักษะการแสดง
- จากการออกแบบเครื่องมือข้างต้น ขั้นตอนถัดไปผู้วิจัยจะนำเครื่องมือมาสร้างเป็นตารางเพื่อทำให้เห็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดและชัดเจน

1. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 รวมทั้งสิ้น 12 สัปดาห์ โดยแบ่งขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนทดลอง ขั้นที่ 2 ขั้นทดลอง ขั้นที่ 3 ขั้นหลังทดลอง

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนทดลอง เป็นขั้นที่ผู้วิจัยเตรียมความพร้อม โดยดำเนินการต่างๆ ดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การออกแบบบทเรียนการแสดงแบบเจาะลึกและแบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการแสดงชั้นสูง
- 1.2 ผู้วิจัยชี้แจงถึงแผนการจัดการเรียนการสอนแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง
- 1.3 ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และแบบฝึกหัดการแสดงชั้นสูงทดสอบนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นทดลอง

2.1 ผู้วิจัยนำบทเรียนการแสดงแบบเจาะลึกที่ออกแบบไว้ในขั้นตอนที่ 1 ไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) ในภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 คน โดยทำการสอนสัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 12 สัปดาห์

2.2 ผู้วิจัยนำนักศึกษาในรายวิชาการแสดงชั้นสูงออกไปร่วมชั้นเรียนการแสดงกับบุคคลภายนอก ณ Clank Studio รวมระยะเวลา 5 สัปดาห์ โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ถ่ายทอดทักษะการแสดง

2.3 ผู้วิจัยให้นักศึกษาทดสอบความสามารถทางการแสดงผ่านการปฏิบัติด้วยการสร้างโจทย์การแสดง ผ่านสถานการณ์จำลอง การสื่อสารการแสดงผ่านบทบาทสมมติ และบทประพันธ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นหลังทดลอง

3.1 หลังจากผู้วิจัยสอนครบเนื้อหาที่วางแผนไว้ตามตารางสอนแล้ว ผู้วิจัยทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) ในภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 คน โดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทดสอบความสามารถทางการแสดงผ่านการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงร่วมกันในการนำเสนอผลงานการแสดงสุดท้ายก่อนปิดภาคการศึกษา ในวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2564

3.2 ผู้วิจัยทำการสอบวัดผลนักศึกษากลุ่มตัวอย่างครั้งสุดท้าย โดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินตนเองหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากรในงานวิจัยนี้ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) การสนทนากลุ่ม และการสังเกต โดยใช้พื้นที่ในการศึกษาทดลอง (Tryout Study) ได้แก่ ห้องเรียนการแสดงออนไลน์ (Google Meet) ห้องเรียนการแสดง วิทยาลัยนิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา วิทยาเขตนครปฐม และ Clank Studio (สตูดิโอสอนการแสดง) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ 1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง จากการพัฒนารูปแบบการสอนการแสดงแบบเจาะลึก เพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับการสอนในปัจจุบันและอนาคต ด้วยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบฝึกหัดการแสดงชั้นสูง 2. เพื่อศึกษาความสามารถทางการแสดงของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างผ่านการนำเสนอผลงานการแสดงชิ้นสุดท้ายตอนปลายภาคการศึกษา

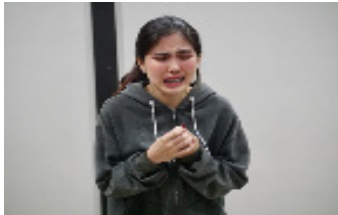
สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง จากการพัฒนารูปแบบการสอนการแสดงแบบเจาะลึกเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับการสอนที่มีอยู่เดิม ผู้วิจัยพบว่า การพัฒนาและออกแบบบทเรียนโดยเน้นการสอนแบบเจาะลึก และเน้นหลักวิธีคิดที่รอบด้าน ส่งผลให้นักศึกษาเข้าถึงแก่นของทักษะการแสดงอย่างละเอียดและลึกซึ้งในทุกด้าน โดยแบ่งได้ดังนี้

ด้านความเข้าใจ

หลังจากใช้บทเรียนที่ออกแบบขึ้นครบตามตารางสอนแล้ว พบว่านักศึกษามีความรู้และมีความเข้าใจถึงความหมายของการแสดงชั้นสูง และเทคนิควิธีการแสดงชั้นสูงมากกว่าช่วงก่อนเรียน โดยสังเกตจากการถาม-ตอบในชั้นเรียน เห็นได้ชัดว่านักศึกษาทุกคนสามารถอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างพื้นฐานการแสดง และการแสดงชั้นสูงได้อย่างถูกต้อง รวมถึงสามารถอธิบายขั้นตอน วิธีคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การฝึกปฏิบัติการแสดงได้อย่างละเอียด

ภาพที่ 1 อารมณ์เศร้าใจ

ภาพที่ 2 อารมณ์ห่วงหา

ภาพที่ 3 อารมณ์เสียใจ

ด้านพัฒนาการด้านการแสดง

ในระหว่างการใช้บทเรียนที่ออกแบบขึ้น พบว่านักศึกษาทุกคนมีพัฒนาการด้านการแสดงในทางที่ดีขึ้น ในทุกสัปดาห์ สามารถถ่ายทอดเทคนิคการแสดงผ่านการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ นักศึกษาทุกคนยังมีความสามารถในการประเมินจุดแข็ง และ จุดอ่อน ที่ตนเองต้องปรับปรุงในครั้งถัดไปได้อย่างชัดเจน จึงส่งผลให้การฝึกปฏิบัติ และการเรียนรู้การแสดงของนักศึกษาในสัปดาห์ต่อไปสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

ภาพที่ 4 การฝึกเทคนิคการรับ-ส่ง อารมณ์

ภาพที่ 5 การฝึกจังหวะการรับ-ส่ง บทสนทนา

ภาพที่ 6 การฝึกบริหารพื้นที่ในการแสดง

ภาพที่ 7 การฝึกการรับ-ส่ง อารมณ์ แบบกลุ่ม

ด้านการนำไปใช้

นักศึกษาสามารถนำทักษะการแสดงที่ได้เรียนรู้จากรายวิชาการแสดงขั้นสูงไปใช้งานได้จริง ตั้งแต่การฝึกซ้อมเทคนิคการแสดงในห้องเรียน ตลอดจนการรับบทเป็นนักแสดงหลักในภาพยนตร์สั้นของรายวิชาทำกับการแสดงของเพื่อนร่วมรุ่นที่เรียนในแขนงการสร้างภาพยนตร์ โดยเห็นได้จากผลงานการแสดงที่มีความเป็นธรรมชาติ สื่อสารการแสดงได้อย่างมีชั้นเชิงและมีความน่าสนใจ นอกจากนี้ นักศึกษาในรายวิชาการแสดงขั้นสูงยังสามารถนำทักษะการแสดงที่ได้เรียนรู้จากชั้นเรียนไปใช้ในการฝึกสอนการแสดงในการถ่ายทำของเพื่อนร่วมรุ่นในรายวิชาต่างๆ ที่มีขึ้นระหว่างภาคการศึกษาอีกด้วย

ภาพที่ 8 การสอนนักแสดงในกองถ่าย

ภาพที่ 9 การฝึกซ้อมนักแสดง

ภาพที่ 10 การทำการแสดง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 2

ความสามารถทางการแสดงของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างหลังเรียนครบตามตารางสอนผ่านการนำเสนอผลงานการแสดงขั้นสุดท้ายก่อนปิดภาคการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาทุกคนมีทักษะการแสดงที่ดีในการสื่อสารการแสดงผ่านบทบาทต่างๆ รวมถึงความสามารถในการประยุกต์ใช้ทักษะต่างๆ ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็นทักษะการสื่อสาร ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ ในขั้นตอนการเตรียมพร้อมสู่กระบวนการสร้างสรรค์และออกแบบการแสดง

ภาพที่ 11 การประชุมเพื่อออกแบบการแสดง

ภาพที่ 12 การซ้อมจังหวะเข้า-ออก ของตัวละคร

อภิปรายผล

จากการสรุปผลการศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกผ่าน การออกแบบเนื้อหาบทเรียน เพื่อให้เข้าใจถึงความสำคัญของการพัฒนาแบบการสอนและเสริมความ แข็งแกร่งให้กับการสอนในปัจจุบันและอนาคต ดังกล่าวข้างต้นมีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกผ่านการออกแบบเนื้อหา บทเรียน ผู้วิจัยพบว่า ประเด็นที่เป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาด้านการสอนการแสดงที่เป็นความรู้เชิง ปฏิบัตินั้น การออกแบบเนื้อหาควรมีเทคนิค วิธีการที่ละเอียดและเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ เป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับ อภินิหาร สถิตยภาคกุล (2561 หน้า 114) วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ ที่กล่าวไว้ว่า การออกแบบการเรียนการสอนเป็นทักษะสำคัญที่ครูควรมีเป็นการแสดงถึงศักยภาพ ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์การสอน และความตั้งใจ พยายามในการปฏิบัติงานสอนให้ดีขึ้นของครู เป็นสิ่งที่พัฒนา ได้ด้วยการศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติม ผึกคิด นำไปใช้ประเมิณผล นำมาปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่อง โดยต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูสามารถเลือกใช้รูปแบบแนวคิดในการออกแบบ ที่มีอยู่ตามความสนใจได้ หรือครูอาจสร้างรูปแบบที่เป็นของตนเองได้ ผลการออกแบบการเรียนการสอน ที่เหมาะสมสอดคล้องกับผู้เรียน สามารถช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพ ประสิทธิภาพมากขึ้น และในกระบวนการออกแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นไปที่การลงมือปฏิบัติด้วยตนเองถือเป็นวิธีการ ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองด้วยตัวเองซึ่งการทดลองด้วยตนเองจะนำไปสู่ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและช่วยให้จด จำได้ดี สอดคล้องกับ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2538 หน้า 53); Mendnick 1964 อ้างถึงใน ศิริบุญรณ์ ศรีสุวรรณ และคณะ (2520 หน้า 2) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by doing) เป็นวิธีการเรียนที่ช่วยให้การเรียนรู้คงทน ถาวร ไม่ลืมง่าย ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะเรื่อง จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุผลตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 มาตรา 24 ที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ผึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น

นอกจากบทเรียนและแบบฝึกที่มีคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า บรรยากาศการเรียนก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญ ในการช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ เพราะบรรยากาศการเรียนสามารถสร้างพลัง ความต้องการอยากรู้สิ่งใหม่ๆ รวมถึงโอกาสในการสร้างมิตรกับบุคคลอื่น ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินและ ถือเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ดี ดังที่นักศึกษาได้ให้ข้อมูลสะท้อนกลับมาหลังจากผู้วิจัยได้นักศึกษา ไปร่วมผึกการแสดงร่วมกับบุคคลภายนอก ดังนั้น การสร้างบรรยากาศการเรียนและการจัดเตรียมพื้นที่ จัดกิจกรรมให้เหมาะสมจึงนับว่าเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนได้โดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2538 หน้า 57) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจภายนอก ได้แก่ การสร้างบรรยากาศในการเรียน ส่วนแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความกระตือรือร้น ความอยากรู้อยากเรียน และความรู้สึกอยากร่วมกิจกรรม ความรู้สึกที่เป็นแรงจูงใจภายในมักเกิดจากแรงจูงใจภายนอกที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน

ดังนั้น การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ออกไปร่วมกิจกรรมการเรียนรู้กับบุคคลภายนอกในบรรยากาศใหม่ๆ ถือเป็น วิธีการที่ช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสดอกไปเก็บประสบการณ์นอกรั้วมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี อีกทั้ง นักศึกษายังจะได้ใช้โอกาสในการผึกความกล้า ความมั่นใจจากการได้โอกาสไปพบปะผู้คนหน้าใหม่ๆ ได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ต่างๆ

2. การสนับสนุนให้นักศึกษาได้สร้างสรรค์ผลงานการแสดงสุดท้ายก่อนจบภาคการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า การที่ผู้สอน ให้การสนับสนุนและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีพื้นที่ในการแสดงความสามารถต่อสาธารณะนั้น เป็นวิธีที่ช่วยกระตุ้น นักศึกษาให้มีความกล้า ความมั่นใจ และรู้จักใช้โอกาสต่างๆ ในการแสดงศักยภาพและความสามารถของตนเอง ได้อย่างถูกต้อง หากนักศึกษาได้โอกาสแสดงความสามารถอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนา

ฝีมืออย่างต่อเนื่องตามไปด้วยอีกทั้งยังช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสประยุกต์ใช้ความรู้จากในห้องเรียนร่วมกับการฝึกทักษะด้านกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นมากในปัจจุบัน เพราะนอกจากจะช่วยให้อะบวนการคิดงานมีความสร้างสรรค์แล้ว ยังช่วยให้ผลงานมีความน่าสนใจโดดเด่น และน่าจดจำอีกด้วย นอกจากนี้ นักศึกษายังได้โอกาสในการฝึกทักษะด้านการสื่อสารผ่านกระบวนการทำงานร่วมกับผู้อื่น ตลอดจนการวางแผนงาน การจัดตารางฝึกซ้อมการแสดง และผลิตผลงานแสดงที่สมบูรณ์ในที่สุด หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการ นักศึกษายังสามารถเก็บผลงานที่ตนเองภาคภูมิใจระหว่างการศึกษาร่วมมหาวิทยาลัย ไร่เย็นรับงานแสดงและยื่นสมัครงานต่างๆได้ในอนาคตอีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรสนับสนุนให้ผู้สอนในรายวิชาต่างๆ สร้างงานวิจัยเชิงคุณภาพในรูปแบบของการสร้างสรรค์หรือผลิตงานศิลปะด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับศาสตร์ที่เรียนรู้ เพื่อสร้างโลกแห่งการสร้างสรรค์สำหรับการค้นหาศักยภาพและอัจฉริยภาพที่ซ่อนอยู่ในตัวนักศึกษาแต่ละคน
2. ควรสนับสนุนให้นักศึกษาในแต่ละชั้นปีได้มีโอกาสในการออกแบบโครงการและนำเสนอโครงการสร้างสรรค์ในรูปแบบงานวิจัย ที่สามารถสนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาได้ โดยมีอาจารย์ประจำแต่ละวิชาเป็นที่ปรึกษาเพื่อนำไปสู่การผลักดันให้มีกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ ให้กับนักศึกษาได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เทคนิคการแสดงแบบเจาะลึกผ่านการออกแบบเนื้อหาบทเรียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาการแสดงชั้นสูง (PAM3402 Advanced Performing Arts) ครั้งนี้สามารถเป็นต้นแบบในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะต่างๆ ของนักศึกษาในสาขาวิชาที่สามารถผลิตผลงานสร้างสรรค์ผ่านการออกแบบผลงานศิลปะแขนงต่างๆ ได้
2. ในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะนักศึกษาในรายวิชาการแสดงชั้นสูงเท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาวิจัยในกลุ่มอื่นๆ หรือเปิดรับสมัครแบบสาธารณะสำหรับนักศึกษาที่มีความสนใจอยากเข้าร่วมการวิจัยได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติใช้เทคนิคการแสดง เพื่อนำความรู้ไปต่อยอดหรือผลิตงานสร้างสรรค์อื่นๆ ได้ เพื่อให้การวิจัยได้มาซึ่งจำนวนผู้สนใจเข้าร่วมการวิจัยและบุคลากรที่หลากหลายขึ้น ซึ่งผลการวิจัยก็必将มีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ทิตนา แคมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ แววงษ์. (2550). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรินทร์ สถิตย์ภาคีกุล.(2561).การออกแบบการเรียนการสอน : ทักษะเพื่อความสำเร็จของครู. *วารสารนาครบุตริปริทรรศน์*, 10(ฉบับพิเศษ),107-115.
- สุจิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรรย์.(2538).วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.กรุงเทพฯ:ไทยวัฒนาพานิช.